

SEZÓNA

09 2025/26

ZA DIVADLEM V NEW YORKU
CIZINEC OČIMA PETRA BOROVCE
NOVÝ ČLEN SOUBORU VČD JAN VÁPENÍK

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI. HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY SCENICKÉ ČTENÍ Z CYKLU INPROJEKTY

ZÁŘÍ

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	2.	19.00	DO NEBES!	KONEC 21.30
STŘEDA	3.	18.00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 20.20
SOBOTA	6.	18.00	CIZINEC	KONEC 19.25
NEDĚLE	7.	14.00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ	str. 13

A
X
U

Velký návštěvní den v rámci **Dnů evropského dědictví**, který představí nejen zákulisí VČD, ale i jednotlivé divadelní profese. Zázemím divadla provedou herci pardubického souboru.

16.00 **DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ** str. 13

STŘEDA	10.	19.00	CHYŤTE CHAPLINA!	KONEC 21.50	B E T ŠK
PÁTEK	12.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 21.00	
SOBOTA	13.	18.00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 20.00	
PONDĚLÍ	15.	10.00	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.		
Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
ČTVRTEK	18.	10.00	MARYŠA	KONEC 12.00	ŠK
PÁTEK	19.	19.00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21.20	C G
NEDĚLE	21.	17.00	MAKROPULOS musical	KONEC 19.20	
PONDĚLÍ	22.	19.00	RADŮZA S KAPELOU		
Koncert osobité zpěvačky s nezaměnitelným hlasem, multiinstrumentalistky, skladatelky a textařky, jejíž sólová alba bez jakékoliv reklamy lámou rekordy v prodejnosti.					
ÚTERÝ	23.	10.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 12.00	ŠK
ČTVRTEK	25.	19.00	N. Foster / SEX NA VLNÁCH		C G
Komedie o tom, že ztratit se dá stejně dobře ve velkém městě jako v mezilidských vztazích. Hrají K. Frydecká, P. Prokeš a další. Režie P. Mikeska. Městské divadlo Mladá Boleslav					
SOBOTA	27.	18.00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	KONEC 19.35 ➡	

NEDĚLE	28.	19.00	A. Patron – E. Patron / DRAZÍ RODIČE	Komedie o rodině, lásce, penězích, chamtivosti, sourozeneckých vztazích, o rodičích a dětech a temné stránce, která dřímá v každém z nás. Hrají T. Rumlová, A. Štrébllová, D. Prachař, M. Ruml a O. Rychlý. Režie T. Zielinski. Divadlo Verze, Praha	
PONDĚLÍ	29.	19.00	BESÍDKA 2025	Kultovní Divadlo Sklep se svým stále stejným, přesto však vždy jiným představením.	
ÚTERÝ	30.	19.00	CIZINEC	KONEC 20.25 ➡	F

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	4.	19.00	VOLÁNÍ RODU	KONEC 20.00 ➡	C₂+F₂
PÁTEK	12.	19.00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21.45	
PONDĚLÍ	15.	19.00	MECHANICKÁ ŽENA aneb Krise identity aneb Návrat do dětství		
			Komedie o mechanické ženě, která se zdá být splněním snu všech mužů – naprosto poslušnou sexy mašinou. Může ale umělá inteligence překonat tu lidskou? A kdy se stane z člověka kůň? A kdy debil? Hrají M. Daniel, M. Dalecký nebo P. Liška, G. Štefanová a další. Režie Z. Dušek. Spolek sešlých, Praha		
ÚTERÝ	16.	19.00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	KONEC 21.10	A₂
PÁTEK	19.	8.30	POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY		ŠK
		10.00	POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY		ŠK
NEDĚLE	28.	15.00	K. Plešková / POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY		
			Interaktivní pohádka plná hašteřivých myšek, čiperných skrýtků a veselých písniček. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		

VČD NA ZÁJEZDECH

PÁTEK	5.	19.00	MAKROPULOS musical	MLADÁ BOLESLAV
ČTVRTEK	25.	18.00	PROTOKOL	MLADÁ BOLESLAV

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

P. Abraham – M. Mejzlíková **S ČERTY NEJSOU ŽERTY**

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špiner, J. Láska nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham **MAKROPULOS musical**

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na **Cenu Thálie 2023**. Režie P. Novotný.

E. Říhová / **VOLÁNÍ RODU**

Autorská inscenace o velkých zvířatech, která nám vládnou. Stylizovaný pohled na osobnost nejmenovaného diktátora, který umírá a jeho tělesná a duševní schránka se začínají rozdělovat... Hrají L. Mecerodová, K. Šafránková, J. Hába, J. Láska a Š. Pospíšil. Režie E. Říhová.

L. von Trier / **KDO JE TADY ŘEDITEL?**

Absurdní a poněkud škodolibá komedie o řediteli, kterého nikdo nikdy neviděl, plná bizarních situací z prostředí, kde jsou peníze až na prvním místě. V hlavních rolích J. Láska a J. Pejchal. Režie A. Keita.

K. Svoboda – Z. Podskalský **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

A. a V. Mrštíkové – K. Jandáčková **MARYŠA**

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. Příběh násilím provdané vesnické děvčice, který klade zcela současné otázky. V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

M. Zade / **ZŘÍT DO TMY [oidipus]**

Současné drama s téměř detektivní zápletkou. Co se stane, když všechno, co jste považovali za pravdu, se ukáže jako lež? Hrají M. Sikorová, J. Pejchal, Š. Pospíšil a R. Chvalová. Režie A. Svozil.

P. Pörtner / **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**

Komedie roku 2007 a L. Špíner s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu 2008! Aktualizovaná verze kriminální komedie z prostředí kadeřnického salonu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci ovlivňovali děj hry a vypátrali vraha? Ne? Tak toho můžete být nyní součástí! Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

O. Brousek – R. Balaš / **DO NEBES!**

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil j. h., J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

L. Rosten – M. Hanuš **PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD**

Hudební komedie o zálužnostech studia i výuky cizí řeči v newyorské večerní škole. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

A. A. Ólafsdóttir

TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večeře. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láska a P. Borovec. Režie P. Novotný.

T. Dianiška / **ATOMOVÁ KOČIČKA**

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.

A. Camus – D. Šiktanc

 str. 8–12

CIZINEC

Autorská inscenace na motivy jednoho z nejvýznamnějších literárních děl 20. století. Kafkovsky absurdní a beznadějný příběh „cizince“ Meursaulta, odsouzeného k trestu smrti, jako působivá oslava člověka, který odmítá lhat sobě i okolí. V hlavní roli P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

P. Abraham / **BLÁZINEC BOŽÍ**

Napínavý příběh krále Jindřicha IV. Proč se jeho snatek s Markétou z Valois zvrhl v krvelačnou bartolomějskou noc? V hlavní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields **VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ**

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crasy komedie o jedné netradiční loupeži. Režie R. Bellan.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 1**

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Originální retrokomedie plná nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

Z. Dušek / **CHYŤTE CHAPLINA!**

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. Buřinka, knírek, hulička. To je jeden Chaplin. Ale pak je tu druhý, kterého moc neznáme... V hlavních rolích J. Hába, L. Špíner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

T. Letts / **PROTOKOL**

Nelítostná komedie o praktikách místní samosprávy městečka s hrdinnou historií, zkoumající dvojí pohled na historii, respektive manipulaci s ní, i pohodlnost společnosti, která nejenže ignoruje nepříjemná fakta, ale také je aktivně popírá. Hra byla nominována na Pulitzerovu cenu za drama 2018. Hrají J. Pejchal, M. Mejzlík, P. Janečková a další. Režie M. Tyc.

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	3.	19.00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY		
PÁTEK	10.	19.00	NOC NA KARLŠTEJNĚ		
PÁTEK	17.	19.00	DO NEBES!		
SOBOTA	18.	19.00	A. P. Čechov – K. Jandáčková / VÁŇA	1. PREMIÉRA	P1
Nová adaptace světové klasiky o lásce, nenaplněných touhách a dvou výstřelech, které minou cíl. Režie K. Jandáčková.					
PONDĚLÍ	20.	19.00	MALÝ PRINC – RECITÁL		
J. Cina a V. Příhodová s pianem a smyčcovým kvartetem. VM art production, Praha					
PONDĚLÍ	27.	18.00	LADISLAV ZIBURA – Pěšky mezi buddhisty a komunisty		
STŘEDA	29.	18.00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD		
ČTVRTEK	30.	17.00	M. Zákostelecký – K. Čapek – K. F. Tománek / DÁŠEŇKA		
Známa pohádka o malém bílém nic v originálním kabaretním hávu. Režie M. Zákostelecký. Divadlo loutek Ostrava					
PÁTEK	31.	19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1		

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	4.	19.00	M. von Mayenburg / BANG	1. PREMIÉRA	P1a
Černá komedie o malém tyranovi. Režie G. Gabašová.					

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

ZPRAVODAJ JE SEZÓNOU

Výtvarná podoba Divadelního zpravodaje VČD se za posledních osmnáct let prakticky nezměnila (nepočítáme-li nepatrnou kosmetickou úpravu titulky před deseti lety), proto jsme se rozhodli, že požádáme grafičku našeho tištěného měsíčníku Alžbětu Harvanovou o jeho redesign, modernější typografii, zkrátka o jeho současnější vyznění. A tak se zahájením sezóny 2025/26 přicházíme se zbrusu novou tvářící zpravodaje, která se opírá o současné vizuální trendy a zároveň se snaží více korespondovat s ostatními propagačními materiály divadla (premiérovými plakáty, diáři i již připravovaným modernizovaným webem).

S novou grafikou se pojí i aktualizace loga divadla, která v žádném případě nechce popřít původní variantu – divadelní maska v písmenu D, naopak z této tradiční podoby vychází, jen ji zjednodušuje a posouvá do 21. století.

První a pravděpodobně nejviditelnější změnou ve zpravodaji je jeho přejmenování. Nový název SEZÓNA jasně odkazuje na „divadelní rok“, z něhož vycházíme a o němž především referujeme, je jasný, výstižný a snadno

zapamatovatelný. SEZÓNA zároveň vyjadřuje cyklickou povahu divadelního života (zkoušení – premiéra – derniéra), evokuje proměnlivost charakteristickou právě pro divadlo a dává prostor rozmanitosti nabízených témat, která rezonují v daném období. V grafice upouštíme od výrazné barevnosti, která byla občas na úkor čitelnosti, a měníme i font písma, vybrali jsme čistý, jednodušší styl. Osvědčený formát časopisu zanecháváme, zde sázíme na tradici a jistou kontinuitu.

Ani obsah měsíčníků nedezná výrazných změn, předkládaná témata budou stále vycházet z aktuálního dění v divadle, těšit se můžete na rozhovory se členy našeho souboru a hostujícími umělci, na detailní informace o připravovaných inscenacích i střípky ze zákulisí VČD a další zajímavosti.

Doufáme, že se s námi nebudete nudit a budete i nadále spokojeni!

Příjemnou sezónu s naší novou SEZÓNOU!

RaS

↓ NOVÁ PODOBA LOGA VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA Z DÍLNY A. HARVANOVÉ

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Minulou divadelní sezónu jsme završili o víkendu 31. května a 1. června premiérou adaptace novely existencialisty **Alberta Camuse CIZINEC**. Jedno z nejvýznamnějších literárních děl 20. století na jevišti Městského divadla přenesl režisér **David Šiktanc**, který už u nás uvedl Ibsenovy *Opory společnosti* (2018) a *Živý obraz* Mariuse von Mayenburga (2016).

Hlavní postavou Camusovy beletristické prvotiny z roku 1942 je nenápadný úředník Meursault, v našem případě skvělý **Petr Borovec**, jehož život plyne v nudném stereotypu, který naruší až jeden zlomový okamžik – krátce po pohřbu své matky nešťastnou náhodou zabije člověka.

Pokud vás zajímá rozuzlení Meursaultova ne příliš šťastného osudu, nenechte si naši vizuálně efektní novinku ujít. Jste-li navíc ještě školou povinni, naše pozvánka platí dvojnásob, u maturity si na nás určitě vzpomenete.

A nyní se alespoň na chvíli vraťme do premiérového večera...

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

RaS

↑ ROMANA CHVALOVÁ JAKO BUFETÁŘKA, VERONIKA MALÁ COBY MARIE A PETR BOROVEC V ROLI MEURSAULTA.
FOTO DAVID KONEČNÝ

↑ REŽISÉR DAVID ŠIKTANC S ŘEDITELEM VČD PETREM DOHNALEM, KTERÝ V NAŠÍ NOVINCE TAKÉ HRAJE.

↑ PŘEDSTAVITEL TITULNÍ ROLE PETR BOROVEC SE SVÝMI NEJVĚTŠÍMI PODPOROVATELI – S RODIČI.

↑ ROMANA CHVALOVÁ A JEJÍ MOMENTKA ZE ZASLOUŽENÉHO PREMIÉROVÉHO RAUTU.

↑ VERONIKU MALOU NA POPREMIÉROVOU OSLOVU VE FOYER DOPROVODIL JEJÍ PARTNER LUDVÍK.

↑ RADEK ŽÁK SDÍLEL SVÉ PRVNÍ DOJMY Z PREMIÉRY S HERCEM LIBOREM HRUŠKOU.

↑ NA SPOLEČNÉM SETKÁNÍ NEMOHLI CHYBĚT ANI PETRA JANEČKOVÁ A LADISLAV ŠPÍNER. FOTO JIŘÍ SEJKORA

CIZINEC OČIMA PETRA BOROVCE

P. BOROVEC S L. ŠPINEREM, P. DOHNÁLEM A R. CHVALOVOU, CIZINEC, FOTO P. ŠEDIVÝ

V druhé polovině června bylo v divadle už po všech premiérách, sezóna se pomalu chýlí ke konci, část uměleckého souboru absolvovala studijní cestu do New Yorku, čekala nás většina představení na Kunětické hoře, dílny začaly pracovat na scénografiích a kostýmech prvních dvou titulů následující sezóny. V této době, dva týdny po premiéře inscenace *Cizinec* jsem si povídala s PETREM BOROVCEM, představitelem hlavní role této hry, kterou pro naše divadlo napsal autor a režisér David Šiktanc. Jak se Petrovi spolupracovalo s bývalým spolužákem nebo jaká byla jeho cesta k jedné z největších rolí, která ho zatím v divadle potkala, se dočtete v následujícím rozhovoru.

Peto, co tě napadlo, když jsi přečetl Camusovu novelu? Předpokládám, že sis ji přečetl dřív než Davidův text...

(SMÍCH) Ano, přečetl. I když mi to David pořád nevěří. Ale opravdu jsem ji přečetl, a dokonce dvakrát. A nedokázal jsem si představit, jak je možné něco takového převést

na jeviště, ale o to víc jsem se těšil a Davidovi jsem samozřejmě věřil. Skrze moji postavu jsem si říkal, že nějaká cesta je, ale vůbec jsem netušil, jak lze rozepsat ty další postavy... Pak jsme se s Davidem ještě před začátkem zkoušení začali setkávat, a to už jsem věděl, že má David

vše promyšlené a že to dává smysl.

David je tvůj spolužák z DAMU, ani tady v divadle spolu nezkoušíte poprvé. Jak se ti s ním pracovalo tentokrát?

S Davidem si rozumíme nejen pracovní, ale hlavně lidsky – v osobním životě, což se

nám pochopitelně promítá i do naší profesní spolupráce. Zkoušení s ním mě vždycky bavilo a užíval jsem si ho i tentokrát.

Dalo by se u takového zvláštního hrdiny, jakým Meursault beze sporu je, říct, že je ti něčím blízký? Kdo novelu zná, dá mi nejspíš za pravdu, že jde o komplikovanou postavu, jejíž motivace není snadné pochopit.

Možná je mi Meursault blízký tím, že jsme oba samotáři... Pokud bych to měl nějak zobecnit, tak si myslím, že Davidovi se velmi dobře podařilo Meursaultův příběh jevištně zkonkretizovat, a to způsobem, jakým jsem ho vlastně já sám při čtení pochopil. V tomhle jsme se shodli už od začátku. Nědo říká, že hlavní postavě nerozumí, že s ní takzvaně moc nejde. Já jsem tenhle problém ani při čtení novely neměl. A díky Davidovu výkladu – měli jsme spolu také individuální zkoušky – jsem do toho vplul hodně rychle. Všechny motivace mi byly jasné, v tom jsem byl poměrně rychle připravený. Co se textu týče, to už je další věc... (SMÍCH) Myslím, že David je v tomhle skvělý. Mluvil jsem

s pár lidmi, kteří už naši inscenaci viděli a kteří zároveň znají i novelu, a ti říkali, že díky Davidovu výkladu pochopili Cizince ještě lépe. Výkladů té novely může být samozřejmě víc, ale myslím, že ten Davidův je velmi srozumitelný a divákovi přístupný. Já osobně jsem měl během zkoušení strach z projekcí a různých dalších technických výzev, to bylo samozřejmě náročné, hlavně v předpremiérovém týdnu, ale myslím, že už se to všechno usazuje a v rámci celku to funguje skvěle. Nědo může namítat, že je pro něj nesrozumitelná scéna vraždy včetně Meursaultovy motivace. Na to bych samozřejmě měl odpověď, ale vlastně mě moc baví, když si divák interpretuje sám, co k tomu tu postavu vedlo, proč to udělala. Už jsem se třeba setkal s názorem, že Meursault je jednoduše v nesprávný čas na nesprávném místě. To se mi vlastně zdá docela trefné.

Řekl bys tedy, že ačkoli jde o 80 let starou novelu, může být Meursaultův příběh aktuální? Určitě ano. Náš Cizinec není nijak časově ukotvený v konkrétní době a myslím, že ten

příběh bude vždycky zajímavý. A můžu to potvrdit i podle ohlasů, které se ke mně dostaly. Ale musím říct, že se velmi těším, až budeme hrát pro středoškoláky, to by mě pak velmi zajímalo, co tomu řeknou. Protože když pominu premiéry, zatím jsme hráli hlavně pro starší publikum.

Ano, to zajímá i mě a můžu slíbit, že zpětnou vazbu získáme od gymnázií, s nimiž už jednáme o jednotlivých představeních ve školním roce 2025/26. Tento titul jsme s Davidem vybírali právě s ohledem na seznam četby k maturitě.

To je super, protože si myslím, že David, jak sleduji jeho tvorbu, umí pracovat s mladým publikem. I těmi prostředky, které používá – projekce, lightdesign, hudba a tak dále.

Mě třeba mile překvapilo, že v Cizinci je tolik prostoru pro humor, to mě při čtení předlohy nenapadlo, ale během zkoušek jsme k tomu společně přirozeně došli.

Přesně to mi říkal jeden kolega, že byl až překvapený, ➔

P. BOROVEC JAKO MEURSAULT, FOTO P. ŠEDIVÝ

kolik humoru jsme do Camuse dostali. Na druhou stranu, on tam ten humor vlastně trochu je – zakódovaný v absurditě lidské existence. A je pravda, že David má na tohle čich a umí takové náznaky podpořit, aniž by byl podbíživý. I když nikdy jako režisér ani jako autor nedělal komedie – „řachandy“, má velký smysl pro humor, který mně osobně naprosto vyhovuje.

Máš nějakou oblíbenou scénu nebo situaci?

Víš co, já to řeknu takhle. Jak jsme se Cizincem soustředěně měsíc a půl zabývali a já jsem si zrovna procházel takovou těžší situací v soukromém životě, nebylo to pro mě jednoduché zkoušení. Ale po týdnu volna, které bylo po premiéře, když vyšuměl stres a všechnen adrenalin, začal jsem se v tom cítit extrémně lehce. Najednou jsem text říkal tak, jak má být, dokonce všechen, co tam má být. (SMÍCH) Najednou to pro mě bylo úplně o něčem jiném – jak jsem si na premiéře neužil ani minutu

z celého představení, teď jsem si ho užil kompletně celé. Asi nejvíc mě baví konec – už od scény vězení, tam se hodně věcí spojí, herecky už se v tu chvíli cítím úplně uvolněně a svobodně. Takže je fajn, že teď budeme mít dva měsíce volno. (SMÍCH)

Říkal jsi, že nejvíc si teď užíváš závěr inscenace, kde máš ale na druhou stranu nejvíce textu a nejdélsí monology. Jak ses popral s tím množstvím písme- nek?

Není to poprvé, co mám v nějaké hře opravdu hodně textu. Třeba Havlova Zahradní slavnost byl oříšek, jenomže tam, i když ten text byl skutečně složitý, šlo alespoň o dialogy. V Cizinci mám v podstatě jeden dlouhý monolog, a to se neučí nijak snadno. Vlastně text jako takový jsem uměl, ale jak ho bylo moc, tak jsem si ho v té hlavě už nestihl správně poskládat. Což mi došlo teď po týdnu volna, kdy jsem se na text nepodíval, a přesto jsem ho nezapomněl, naopak se mi vše hezky utřídilo.

Právě sedíme po představení komedie Atomová kočka.

Ty jsi výborný komediální herec, postupem času ale získáváš více příležitostí zahrát si dramatické postavy. Co tobě osobně víc sedí? Nebo ti vyhovuje taková pestrost?

Pestré to musí být. Dělat jen jeden žánr by mě nebavilo, ale to snad nikoho. Je pravda, že jsem se tady v Pardubicích takhle zapsal – jako komik. A je pravda, že asi jak nemám těch dramatických rolí až tolik, víc si je užívám. Je to pro mě většinou větší výzva. A i jako divák mám raději dramatické kusy, což ale neznamená, že se rád dobře nepobavím na komedii nebo muzikálu.

Otázka na závěr – jaký z citátů Alberta Camuse, který jsme použili v textu, máš nejradši? Který se ti zdá nepřiléhavější pro dnešní dobu?

Na tom si vždycky dávám záležet, i pauzu si před ním udělám. Je to užasná pointa předešlé scény s názvem Absurdno: „Předtím šlo o to zjistit, zda život musí mít smysl, aby bylo možné ho žít. Teď se spíš ukazuje, že jej lze mnohem lépe žít, když žádný smysl nemá.“ **AnŽH**

P. BOROVEC S T. LNĚNIČKOU, CIZINEC, FOTO D. KONEČNÝ

DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ

otevřou i divadelní zákulisí

ÚČASTNÍCI LOŇSKÉHO DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
NA PRKNECH, KTERÁ ZNAMENAJÍ SVĚT. FOTO P. ŠEDIVÝ

Na počátku nové sezóny se Východočeské divadlo znovu po roce připojí k akcím Dnů evropského dědictví (European Heritage Days), které v září po celé Evropě otevírají brány nejzajímavějších památek. Jednotlícím tématem letošního ročníku je Architektonické dědictví (Heritage and Architecture: Windows to the Past, Doors to the Future). A protože působivá secesní budova divadla, postavená podle plánů architekta Antonína Balšánka, k významným architektonickým počínům nejen Pardubicka rozhodně patří, nemůže divadlo v programu Dnů evropského dědictví chybět.

V neděli **7. září** se v prostorách Východočeského divadla uskuteční **VELKÝ NÁVŠTĚVNÍ DEN**, který nabídne pohled nejen do zákulisí Městského divadla, zpřístupněny budou také dekorální dílny, krejčovna či zázemí Malé scény ve dvoře. Bonusem Dne otevřených dveří bude názorné představení jednotlivých divadelních profesí. Prohlídky za doprovodu herců domácího souboru začnou ve 14 a 16 hodin. Skupinky návštěvníků budou početně omezené, vstupenky za symbolických 50 Kč jsou k zakoupení v předprodeji, on-line na stránkách www.vcd.cz či přímo

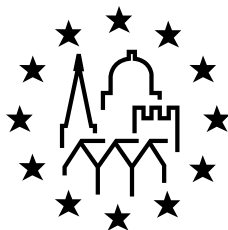
na místě před prohlídkami, ale pak s rizikem, že skupiny mohou být již plně obsazené.

Dny evropského dědictví jsou společnou aktivitou Rady Evropy a Evropské komise s cílem posílení historického povědomí a hledání cest ke kořenům evropské i světové civilizace. Probíhají v mnoha městech a obcích zemí, které přistoupily k Evropské kulturní konvenci. V rámci programu je možné nejen zhlédnout dlouhou řadu kulturních a stavebních památek, které nejsou běžně pro veřejnost přístupné (či jen zčásti), jednotlivá města rovněž pořádají doprovodné kulturní a společenské akce,

jako jsou přednášky, koncerty, výstavy či městské slavnosti pod širým nebem.

Česká část tohoto mimořádného projektu bude letos slavnostně zahájena v královském, univerzitním i biskupském městě České Budějovice, které se v roce 2028 stane Evropským hlavním městem kultury. Pardubice si Dny Evropského dědictví připomenou o víkendu 6.–7. září. Bližší informace naleznete v Turistickém informačním centru na třídě Míru nebo na webových stránkách www.ehd.cz či www.pardubice.eu.

RaŠ

NOVÝ ČLEN SOUBORU JAN VÁPENÍK

FOTO M. ŠEDIVÁ

S JANEM VÁPENÍKEM jsem se poprvé setkal před osmi lety při mém ročním zastavení v Klicperově divadle Hradec Králové. Jeho přátelské přijetí a pevný stisk ruky si pamatuji dodnes. Honza byl v hradeckém divadle dlouhých třináct let. Od začátku této sezóny se stává novou posilou pánské herecké šatny Východočeského divadla.

Ještě před prázdninami jsme se sešli v jeho oblíbeném lokále U Čížků a povídali si nejen o Honzově divadelní cestě, o začátcích v Západočeském divadle v Chebu, o působení v Divadle Petra Bezruče, ale i o jeho nové kapele a o tom, proč se rozhodl změnit angažmá.

Jana Vápeníka uvidíte poprvé v našem divadle jako Tělegina v inscenaci Váňa. Tato Čechovova hra bude mít v říjnu premiéru v úpravě a režii Kashy Jandáčkové. Chcete-li se o tomto veselém, akčním, bodrém herci a hudebníkovi dozvědět více, vraťte se s námi do slunečného červnového dne a přijměte pozvání k našemu stolu...

Honzo, jak ses dostal k herectví?

K herectví mě přivedly holky. Na základce mi spolužačka řekla, že shánějí chlapce do dramatického kroužku Racek v Otrokovicích. A protože se mi líbila, a nejen ona, ale i ostatní holky, tak jsem se tam zašel podívat a už jsem neodešel. Ten borec, co to vedl, Milan Neoral, jeden z nejlepších kantorů, to dělal strašně dobře. On nás nasál a už nás od divadla a od kultury nepustil. Ukázal nám spoustu dalších věcí – divadlo, muziku, filmy, knížky.

Vzpomeneš si, v čem sis zahrál poprvé?

V Broučcích. Tatínka v Broučcích. Už tehdy jsem byl obsazovaný do rolí starších.

(SMÍCH)

Jsi absolventem oboru hudebně-dramatického oddělení na Vyšší odborné herecké škole ve Zlíně. Měl jsi vybranou jinou alternativu, kdyby tenkrát přijímačky nevyšly?

Po základní škole jsem se chtěl hlásit na konzervatoř, protože jsem dělal hlavně muziku. Ale maminka s tatínkem mi řekli, že si musím najít nějaké slušné občanské povolání, které mě zaopatří. A jelikož jsem na tom nebyl prospěchově nejlépe, tak jsem se přihlásil na obor uzenář-zelinař, ze kterého mám výtčnický list. Potom mám nastavbu na maturitním oboru obchodník-podnikatel. Tehdy otevřeli jeden jediný ročník, následně zjistili, že je to úplně k ničemu a rovnou ho zavřeli.

Takže kdybys nebyl hercem, tak jsi byl možná zelinařem...

Tak bych byl asi spíš uzenářem. Anebo... tatínek si otevřel pneuservis, tak bych byl možná u něho v pneuservisu. Ale já mám volšový ruce. Tak si říkám, že v herectví asi škodím nejmíň. (SMÍCH)

Na Československé filmové databázi (ČSFD) máš vytvořený takový vtipný medailonek, kde se mimo jiné píše, že ses stal hercem proto, abys nemusel brzy vstávat. Je to pravda?

Ano. To byl jeden z prvních rozhovorů, který jsem dával ještě v Chebu. Dříve jsem hrozně nerad vstával brzy. Při představě, že lidi chodí do fabriky na pátou, jsem uvažoval nad tím, že to nemůžu nikdy dát. Ale jelikož jsem byl zakousnutý do muziky a divadla, tak jsem si řekl, že tam se hraje večer. Jenže pak jsem přišel do Chebu, a to byl první náraz. Když se jelo na zájezd s ranní pohádkou, odjížděli jsme o půl šesté a já musel vstávat o půl páté. To bylo perných osm let.

Máš pořád problémy se vstáváním?

Ted' je to naopak. V šest hodin jsem vzhůru, jdu se psem, udělám snidani. A je to dobrý.

V roce 2001, tedy hned po škole, jsi nastoupil do angažmá Západočeského divadla v Chebu. Na již zmíněné databázi se píše, že tvoje první role v tamějším divadle byl kocourek PižliVižli. Co to bylo, prosím tě, za inscenaci?

Prvně jsem hrál záskok ve Zkrocení zlé ženy a první role v angažmá byl Karel v Divotvorném hrnci. Tahle pohádka se jmenovala O bílé kočičí princezně.

V Chebu jsi měl mnoho hezkých rolí.**Od hudební komedie Někdo to rád horké přes hry Martina McDonagha k Shakespearovi. V čem bylo pro tebe toto angažmá důležité?**

Bylo to první angažmá. A já to doporučuji každému, kdo vyjde ze školy. Jakási iniciace a nástup do prvního angažmá je velmi podstatný. V Západočeském divadle to bylo velmi sevržené, co se týče souboru. Vznikla tam celoživotní přátelství. Ale hlavně jsem si tam zahrál to, co bych si v letech po škole jinde nezahrál. To byly velké úkoly – od mlynáře v Lucerně přes pátera v Romeovi a Julii a další a další hezké role. Pro mě bylo důležité, že jsem si mohl všechno osahat a vyzkoušet. Naučit se pracovat nejen s textem, ale také si osahat provoz v kamenném divadle, který na škole nepoznáš.

Ze Zlína do Chebu to byla dlouhá cesta, v roce 2008 tě čekala ještě delší. Z Chebu do Ostravy, kde jsi strávil čtyři roky u Bezručů. V čem se toto angažmá lišilo od předchozího?

Bezručů jsou studiovka, to divadlo je malé. Ostrava je přímá. Buď tě vezmou, nebo tě kopnou do zadku. Tam není nic mezitím. Mě tam vzal můj kamarád Martin Františák. První role byl American Mac ve hře Arnošta Goldflama Job. S Bertikem (NORBERT LICHÝ – POZN. RED.) jsme na první zkoušce stáli na jevišti a začali jsme aranžovat. Francin (REŽISÉR MARTIN FRANTIŠÁK – POZN. RED.) byl v hledišti. Já byl z Chebu zvyklý na ten velký prostor, takže jsem vlezl na jeviště a začal jsem povídat. Vedle seděl Bert, který jen sípal a nevěřícně pokyvoval hlavou nad tím, jak deklamuji. Francin se sbalil a řekl, ať si to spolu vyřešíme. (SMÍCH) Bertík byl tak zlatej, že mi ukázal jiný herecký styl. Celkově nás mladáky, kterých tam v té době byla spousta, stmeloval.

Nastoupil jsi po odchodu uměleckého šéfa Jana Mikuláška...

Ano, v té době už tam byl jako hostující režisér. Dělal jsem s ním Ibsenovu Divokou kachnu a Orwellovo 1984. To byl zase jiný styl práce, který mně velmi vyhovoval. Jeho chápání textu a divání se na situace je prostě obdivuhodné. A spojení Honza Mikulášek a Marek Cpin je zásadní a jedno z nejlepších, které jsem mohl zažít.

Proč ses rozhodl přejít z Ostravy do Hradce?

Naše děti měly velké laryngitidy. A to ostravské ovzduší není nejlepší, i když se to dost zlepšilo. Já si nedovedl představit, že bych šel jinam. Ale přijela Jana Slouková (TEHDEJŠÍ DRAMATURGYNĚ KLICPEROVA DIVADLA – POZN. RED.), která s Honzou Fričem zkoušela u Bezručů inscenaci Tvrdě/Měkce. Nějak jsme si sedli a za měsíc mi Janina psala, jestli bych nechtěl do Hradce. Řekl jsem to své tehdejší ženě, ona řekla, že jo. Během patnácti minut bylo rozhodnuto.

V Klicperově divadle jsi od roku 2012, pokud jsem to správně spočítal, nastudoval 45 různorodých rolí. Na kterou nejraději vzpomínáš?

Já v tomhle nejsem příliš sentimentální. Bavil mě třeba Vincenc, kterého jsme dělali s Petrem Štindlem, Kamčou Sedlářovou, Jirkou Zapletalem a Natálkou Řehořovou.

V jednom rozhovoru říkáš, že nepotřebuješ dělat progresivní alternu. Bavi tě teď víc práce s klasickým textem?

Nepotřebuju na sebe lít krev. Nepotřebuju, pokud se dělá třeba Shakespeare, aby byl vyškrtán úplně do mrtvě. Časem jsem si přišel na to, že pro mě není úplně výhodný, když forma vítězí nad obsahem.

Naposledy jsem tě viděl v inscenaci Prašina 2 ještě v Klicperově divadle, kde nehraješ úplněho kladáse. Máš rád role záporáků?

Obecně mám rád role záporáků. A asi na to mám ksicht, protože v 99 procentech jsem obsazovaný do těchto zločinů. Ono se s tím lépe pracuje. V Prašíně 2 hraju ve svých 47 letech akčního rozpolceného zločina. Kdo z kluků si může říct, že si toto vyzkouší. Je to fajn, zahrát si takového akčňáka, který zdrhá před policajtem a střílí z pistole.

Honzu, již nějakou dobu bydlíš v Pardubicích, máš zde oblíbená místa?

Třeba tohle. Čížkoví (RESTAURACE U ČÍŽKŮ – POZN. RED.) jsou boží! Pak mám rád ten prostor kolem sochy bratřanců Veverkových.

A co pověstná hradecko-pardubická rivalita?

Vnímáš ji?

Vůbec. Vždycky říkám, že jsem o tom slyšel, ale nezažil jsem to. (SMÍCH)

Prozradíš, proč ses rozhodl pro změnu angažmá?

Důvodů bylo víc. Myslím si, že můj čas v Klicperáku se opravdu naplnil, že už to stačilo. Se vši účtou a díkem za všechno, co jsem tam zažil. I za to, koho jsem tam potkal. A ty lidi pořád miluju.

Druhým důvodem byla moje žena, která bydlí v Pardubicích. Občas se mi to stane, že mě něco vnitřně pudí udělat nějakou změnu, a nemusí to být jenom pracovní nebo vztahová.

V Klicperově divadle nyní hraješ v inscenaci

A pak usnu a vstanu, která vznikla k počtu Zuzaňy Navarové. Máš rád hudební divadlo?

Je to pro mě ideální spojení. A je to zároveň velká dřina, což mi nevadí. A ač na to nevytápím, tak mně nevadí se na jevišti hejbat. I když zase paradoxně nemám rád úplně pozitivní role, což, myslím, právě tato role bude. Nicméně s láskou propotím kostým i trika na zkouškách. (SMÍCH)

Máš svoji kapelu Č. p. 01. Pověz nám o ní něco.

Tahle kapela hraje moje věci. Teď dokončujeme placku, kterou jsme nahráli vloni v Sonu, ale protože produkce a postprodukce stojí těžké prachy, tak se nám to trochu prodloužilo. Už se to ale blíží ke zdárnému konci. A mám velkou radost, že se mi podařilo do té kapely získat moc dobré muzikanty. Kluky, kteří jsou kováni nejenom ve swingu, ale i v rockových a bluesových věcech. Jsou šikovní a vyhraní. Je to taková nová kapela starých muzikantů. A já konečně na nic nehraju a jenom zpívám, což jsem si vždycky přál a teď se mi to podařilo. Když si nás budete chtít přijít poslechnout, tak 19. září budeme hrát v pardubickém Divadle Exil, kam všechny srdečně zvů!

Je pro tebe hudba relax?

Je to taková odbočka, když mám plnou hlavu a potřebuju upustit. Ale nedávno jsem se ještě pustil do poezie, to mě nyní láká a naplňuje. Snažím se psát třeba haiku, to je super relax.

Léto má většina herců odpočinkové, ty ovšem účinkuješ v zajímavém projektu Werich na Letní scéně muzea Kampa v Praze. Čím tě tato inscenace oslovila, že ses rozhodl vzdát volných dní?

Je to pátá sezóna (poslední) a já jsem hrozně vděčný, že mě tam Adéla Laštovková Stodolová vzala, jako „no name“ chlapce z Hradce, kterého nikdo nezná, a měla tu odvahu navat mě po bok Vaška Kopty, kterého alternuji, Vojty Kotka, Dana Švába, Bereniky Kohoutové a Pavly Beretové a samozřejmě Jenička Vlase, se kterým jsem společně prošel všechna divadla.

Ten projekt je zajímavý také v tom, že se na Wericha nedívá očima ovlivněnými jeho bodrým moudrým klaunstvím, jako na takovou hláskou troubu národa. On nebyl ve stáří příliš hodný člověk, byl naštvanej a mrzelo ho, že nemůže pracovat. A odráželo se to nejen na jeho dceri Janě, ale i na jeho ženě Zdeně, která propadla neskutěčným způsobem komunismu. On byl prostě zlomený.

V první chvíli, když sleduješ ten špil, tak máš pocit, jako když piješ šampaňský, je to perlivý, bublavý, pěnivý, chladivý, hladí tě to po srsti. A postupně se utahujou šrouby, dojde na druhou světovou, komunistický převrat, stárnutí...

A já jsem vděčný za ten pohled Adély, protože je čistý a rovný. Těch bust byla postavena spousta a Werich s Voskovcem a Ježkem se tomu tatíkovství vždycky smáli. Tak jsme to zkusili jinak a já pevně věřím, že to aspoň trošičku vyšlo.

Je nějaká inscenace, která tě v poslední době divácky zaujala?

Pardubická inscenace Pořád jsem to já. Je to velmi jemná, drobnokresebně propracovaná inscenace. A čeho si velmi cením, je to, že se vše dohrává až kilometr za portál. I když se zhasne, i když jsou tam jenom siluety, tak všichni, kdo jsou na jevišti, dohrávají tu atmosféru. Je to moc hezký, citlivý i silný.

Jsi nejen divadelní, ale i filmový a televizní herec. Je pro tebe práce před kamerou hodně odlišná od divadelní práce?

Je to úplně jiný styl práce. Ty divadelní texty mi v hlavě zůstanou léta, ty televizní už po hodině nevím. Taky si musím hlídat návaznost, protože se netočí obrazy chronologicky. Točím třeba scénu, která následuje po té, kterou budu točit teprve zítra. I výrazový prostředky jsou značně omezený.

Máš po tolika letech u divadla ještě trému?

Jistá nervozita tam samozřejmě je. Většinou před premiérou. V devadesáti procentech

zmizí překročením hranice portálu a jeviště. Nejhorší je to dvacet minut před začátkem.

Jsi hodně tvůrčí člověk. Láká tě i režijní práce?

Jo, to bych si rád zkusil.

Jaké téma by tě zajímalo?

Měl jsem dělat s Jeslema (DIVADLO JESLÍČKY JOSEFA TEJKLA – POZN. RED.) v Hradci text Petera Hönnera, který miluju. Jmenuje se to Albert a Albert. Nejsou tam postavy, je to jenom text o kulturním střetu Němce, který si z Afriky doveze ženu. Je to moc dobře napsaný, mám to rád. Ale vletěl nám do toho covid, takže už jsme to nedozkoušeli, potom už na to nebyla síla. Napsal jsem také text o Vladimíru Boudníkovi a o Osvobozeném divadle. Je toho víc.

Vladimír Boudník je Hrabalův Něžný barbar, vid?

Ano, to je on. Grafik, malíř a pozoruhodná osobnost.

Prozradíš nám závěrem, jestli máš nějaký herecký sen?

Mám, ale o tom nemůžu mluvit, to se pak nesplní. Ale už je to na spadnutí. Myslím, že ještě mám tak čtyři pět let a pak už to bude v prachu. Ale kdyby to teď někdo vytáhl. Je to teda velká klasika.

Honzo, děkuji ti za příjemné povídání a přeji, ať se ti u nás v divadle líbí! Zlom vaz!

LaN

Kráčeno, celý rozhovor naleznete na www.vcd.cz.

JAKO POLONIUS S M. NOVÁKOVOU A J. ZAPLETALEM V HAMLETU, KLICPĚROVO DIVADLO, FOTO P. BORECKÝ

PŘEDPRÁZDNINOVÉ „PŘEDÁVAČKY“

Ještě než jsme se rozprchlí za prázdninovými dobrodružstvími, nás scénografové a kostýmní výtvarníci Michal Spratek a Ján Tereba seznámili se svou představou vizuální stránky prvních dvou novinek 116. divadelní sezóny VČD. Červnové předávací porady, tzv. „předávačky“, při nichž se předávají (odtud název porad) návrhy scény a kostýmů, se uskutečnily k chystaným inscenacím černé komedie o malém tyranovi BANG v režii Gabriely Gabašové a nové adaptace světové klasiky o lásce a nenaplněných touhách VÁNA v režii Kasy Jandáckové. Dekorační dílny a krejčovna tak mohly už před létem začít objednávat potřebný materiál a s předstihem zahájit výrobu dekorací a kostýmů, aby bylo vše včas připravené na začátek sezóny.

RaS

↑ 24. ČERVNA PŘEDSTAVIL KREJČOVNĚ SVÉ NÁVRHY KOSTÝMŮ DO INSCENACE VÁNA SCÉNOGRAF JÁN TEREBA.

↑ NA „PŘEDÁVAČCE“ NECHYBĚLA ANI REŽISÉRKA A AUTORKA ADAPTACE VÁNI KASHA JANDÁČKOVÁ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

↑ 27. ČERVNA PAK DEKORAČNÍ DÍLNY NAVŠTÍVIL SCÉNOGRAF MICHAL SPRATEK, AUTOR VÝPRAVY KOMEDIE BANG.

↑ UKÁZKA SCÉNOGRAFICKÝCH NÁVRHŮ MICHALA SPRATKA.

↑ A JEDEN Z JEHO KOSTÝMNÍCH NÁVRHŮ. FOTO PETR ŠEDIVÝ

VEČERY V POEDIU

Od sezóny 2018/19 doplňujeme náš hlavní divadelní program poetickými pořady, vztahujícími se obvykle k určité literární osobnosti nebo někdy k jinak zvolenému tématu. V jednotlivých pořadech jsme vzpomínali na předčasně zesnulého překladatele Jiřího Joska, básníky Pavla Šruta, Jiřího Ortena, Pavla Blatného, Jana Skácela, Emanuela Fryntu, Miroslava Holuba, Jaroslava Seiferta, měli jsme tu komentovaný večer francouzských šansonů, beatnické poezie nebo koktejly vánočních básní a próz, ale i poctu žijícím autorům Jiřímu Suchému, Miloni Čepelkovi a Radkovi Malému, scénické čtení Máje a Exupéryho Malého prince v podání členů Mladého divadelního studia LAIK, ukázkou ukrajinského magického realismu v podobě komponované četby z románu Jurije Andruchovyče, čtení z nové knihy Michaela Žantovského doplněné besedou s autorem a naposledy četbu z knižní novinky Kafkova abeceda, rovněž za aktivní účasti jejích autorů Petra Stančíka a Radima Kopáče.

První poetický večer právě začínající sezóny věnujeme vybraným autorům českého undergroundu, tedy neoficiálního kulturního proudu 70. a 80. let minulého století, který měl významný podíl na vývoji československých politických událostí v roce 1989. Premiéra pořadu s názvem

S fízlem v zádech se uskuteční v pondělí 20. října mimořádně na Malé scéně ve dvoře.

Studio LAIK, působící pod křídly VČD, připravuje na předvánoční čas vzpomínku na vynikajícího dánského pohádkáře Hanse Christiana Andersena.

Režisér Jiří Liška, který se v Pardubicích představil loni hravým pořadem z veršů Radka Malého, nazvaným #tajuuu#plna#zahradka, nás na jaře navštíví znovu a nastuduje s herci scénické čtení z románu vizionáře Raye Bradburyho 451 stupňů Fahrenheita. Volbu této knihy podnítil náš úžas nad tím, jak trefně promlouvá toto takřka tři čtvrtě století staré dílo k naší současnosti.

V kalendářním roce 2026 bychom také rádi připomněli společné dílo básníka a scenáristy Miloše Macourka (1926–2002) a výtvarníka Adolfa Borna (1930–2016), stvořitelů Macha a Šebestové a řady jiskřivé vtipných a neotřele moudrých knížek, oslovujících čtenáře všeho věku. Ale na ně se dostane nejspíš až v příští sezóně.

JaP

L. MECERODOVÁ S K. ŠAFRÁNKOVOU V POŘADU #TAJUUV#PLNA#ZAHRADKA, FOTO P. ŠEDIVÝ

ZA DIVADLEM V NEW YORKU

Umělecký soubor VČD již od roku 2002 pravidelně vyjíždí za divadlem do různých koutů Evropy, občas dokonce i dál za oceán. Náš ansámbl už absolvoval studijní pobyty v Paříži, Římě, Petrohradě, Moskvě, Kyjevě, Wrocławu, Krakově, Bratislavě, několikrát v Berlíně i Londýně, ve Vídni, Stockholmu a New Yorku, který byl znovu cílem naší výpravy letos na začátku června.

Zahraniční studijní cesty jsou vždy velmi podnětné a inspirativní, neboť při nich mohou herci na vlastní oči vidět, jakým směrem se vydává divadlo v okolních zemích, jaké jsou aktuální trendy, jaká dramatika právě rezonuje i jak kolegové v zahraničí pracují a jak jsou vnímáni tamními diváky. Dramaturgové při našich výjezdech mnohdy objeví hru, kterou posléze v české premiéře představíme i pardubickému publiku, naposledy třeba současné psychologické drama *ödipus* v berlinském Schaubühne, které nyní uvádíme pod názvem *Zřít do tmy [oidipus]*.

A jaká představení ve „městě, které nikdy nespí“ zhlédli a s jakými zážitky a dojmy se naši herci tentokrát vrátili?

RAŠ

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL: Za mě byl New York na-prosto parádní. Měl jsem možnost vidět dvě představení. Jedním byl *Othello* s hvězdným obsazením – Denzel Washington v titulní roli a Jake Gyllenhaal coby Jago – a druhým muzikál *Chicago*. Překvapilo mě, jak americké publikum nebylo vůbec schopné akceptovat vážný kousek, jakým byl právě *Othello*. Spíš mi to v hledišti připomínalo publikum ze sitcomu. Ale herecké výkony fenomenální. Muzikál byl taky masakr. Slibuju, že si u nás nikdy nebudu stěžovat na náročnost choreografií, protože to, co předváděli tam, bylo jedno velké WOW. No a jeden večer jsme stihli i baseballový zápas, což je vlastně pro Američany taky jedna velká kulturní akce. Já si pobyt velmi užil a určitě tam ještě někdy zavítám (snad, třeba, možná, nevím).

ELIŠKA JECHOVÁ: New York mě nejvíc překvapil tím, jak mi tam vlastně bylo dobře. Hned bych se vracela. A dívím se proto, že obvykle příliš nejsem stoupencem mnoholidnatého prostředí. Mám ale ráda rozmanitost, a to jak v umění, tak ve společnosti. Nejrozumnější etnika zde spolu krásně fungují a ve většině případů se k sobě chovají velmi pokorně a ohleduplně, i přesto, že je v New Yorku opravdu veškerá společenská vrstva lidí, které si umíte představit. Ale zpět k divadlu. Konečně jsem viděla *Lviho krále*, a přímo na Broadwayi! Navíc jsem měla možnost zažít naživo další propracované a skvěle obsazené představení, jako je *Smrt jí sluší* a *Sunset Boulevard*. V neposlední řadě jsem stihla navštívit i muzea a pamětihodnosti, které jsem chtěla vidět, takže jsem si splnila vše, a ještě mnohem víc, než jsem čekala!

MARTINA SIKOROVÁ: A kolik prostoru na moje vyznání New Yorku mi dáváš? (SMÍCH) Ono by se totiž dalo psát dlouze... Ale aby bylo místo i pro zážitky kolegů, zmíním jen mé dva nejsilnější. Takže moje jednička: muzikál Hometown. Na konci slzy tekoucí asi šedesátiletému herci, průvodci dějem, který zpívá o tom, že tenhle příběh a vlastně možná všechny příběhy jsou dost smutné, protože se skoro vždycky zas otočíme. Jako Orfeus. Jenže i tak ráno vstaneme, když máme to štěstí, a zkusíme to znova. Pak děkovačka a po ní ještě jedna píseň. Pojďme oslavovat každý ten den, kdy to zas zkusíme znova, protože je to prostě krásné! A ty odcházíš z divadla a brečíš a říkáš si, jo, tohle jo! A pak večer jdeš na další pecku... Sunset Boulevard. Je to ale celé jinak, než jak je obvykle inscenován – jen prázdné jeviště, občas sestupující velké plátno, pár židlí, herečka celou dobu bosá... Přemýšlíš, a to má na chodidlech hřejivé náplastí nebo co? (SMÍCH) A kamery, promítání, černá barva a chvílema úplná tma, všude v hledišti, takže si přitáhneš kabelku, co kdyby..., a pravda, úchvatný zpěv, choreografie naprosto vyplývající z děje, žádná schválnost – a zas odcházíš a brečíš... A myslíš na našeho „Oidipa“ a říkáš si: Jak se to dělá? Takováhle pravda na jevišti? No a taky si říkáš: A zítra už letíme zpátky? A tak se ti chce zase brečet, protože jsi vděčný za to, cos viděl, a taky máš vztek, že ještě neuvidíš další tři tituly, které chválili kolegové. To byl můj New York. DÍKY! K fotce s Eliškou Jechovou... V průvodcích upozorňovali, že v New Yorku často hodně klimatizují, v metru, v divadle, všude, občas to bylo fakt drsné. Doporučovali nosit nějakou tu přiblékací vrstvu navíc. Uposlechla jsem. (SMÍCH)

JIŘÍ HÁBA: V New Yorku jsem byl poprvé, znal jsem ho jen z filmů a obrázků. Velice mile mě překvapilo, že je přesně tak velký, zalidněný, barevný, a tak trochu špinavý, jak ho znám z těch různých filmů. Měl jsem u sebe malý analogový fotáček, New York je neuvěřitelně fotogenické město.

Viděl jsem všechno, co jsem si naplánoval – sochu Svobody, Empire State Building, Central Park atd. Velkým zážitkem pro mě byla návštěva Guggenheimova muzea, které mě uchvátilo především svou architekturou. Nejsilnější zážitky však byly ty divadelní. Hned první den jsme navštívili hru Blood Sweet & Queens (Transky, body, vteřiny), napsanou Tomášem Dianíškou, od kterého máme ve Východočeském divadle na repertoáru Atomovou kočičku. Transky, body, vteřiny měly svou světovou premiéru v ostravském Divadle Petra Bezruče v době, kdy jsem tam zrovna studoval, a tamější inscenaci jsem viděl nejméně desetkrát. Americké nastudování pro mě tedy bylo parádním a netradičním zážitkem. Další dny jsem navštívil dlouholeté číslo jedna mezi broadwayskými muzikály – The Lion King (Lví král), čerstvě oceněnou inscenaci Sunset Blvd. (Ceny Tony za Nejlepší obnovený muzikál, Nejlepší světelný design muzikálu a Nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli v muzikálu), jejíž zpracování mě zaujalo především svou minimální výpravou a naprosto sehraným tvůrčím týmem. Především jsem si ale splnil sen návštěvou mého nejoblíbenějšího muzikálu Wicked (Čarodějka) v Gershwinově divadle, kde měl tento muzikál před 22 lety svou světovou premiéru.

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ: V New Yorku to bylo strašně božííí! Jel se mnou / s námi můj tatínek, kterému se tak splnil sen. Viděla jsem úžasný muzikál & Juliet, který mi pomohl na muzikály naprosto změnit názor. Jsem šťastná a moc vděčná, že jsme mohli do Ameriky letět a že mám tak super kolegy.

ALEXANDR POSTLER / paparazzi: Při cestě metrem na dolní Manhattan k soše Svobody zničehonic vidím blízko mě sedícího amerického herce Adriana Brodyho. Až jsem se zpotil úžasem! Na konečné zastávce jsme vystupovali, já i Adrien, šel jsem mu v patách a dodával si odvahy, abych ho oslovil, a nakonec jsem to udělal, ačkoli umím asi sedm anglických slov – všechny jsem použil: Your face Adrien Brody? Odpověděl hlubokým hlasem: Yes! A já: I am Czech tourist and your Pianist fantastic! On: Thank you. Dziekuje bardzo. Já: Poland. On: I know. A opravil se: Djejuji. Já: OK. On: My grandmother was Czech. Já: Oooh! Podal mi ruku a zmizel mezi mrakodrapy. A my s mou ženou Markétou pokračovali k soše Svobody. Další dny jsme viděli krásná představní – v Metropolitní opeře La Bohème a cenami ověřený muzikál Sunset Boulevard na Broadwayi.

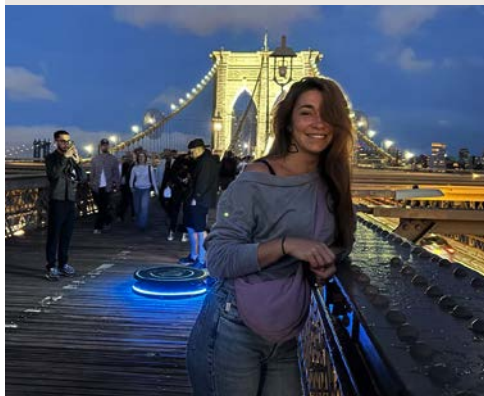
JOSEF PEJCHAL: Zážitků a dojmů mnoho, ale důležité je zůstat stát pevně nohama na zemi!

VERONIKA MALÁ: Já jsem si New York náramně užila! Myslím, že jsem stihla oběhat, co se dalo – Brooklyn, Manhattan, Time Square, Central Park, Guggenheimovo muzeum a samozřejmě několik představení na Broadwayi. Největším nadšením byl pro mě muzikál *8* Juliet na motivy Romea a Julie, který provázelo nespočet upravených známých populárních písní. Dalším zážitkem pro mě bylo velkolepé představení *Lvi král*, kde herci svým pohybem dokázali ztvárnit všechna zvířata až z toho doslova mrazilo. Energie a profesionalita, s kterou jsem se v New Yorku setkala, mě úplně nadchla! S několika kolegy jsme navštívili i Coney Island, kde se nachází věhlasný Luna Park. A s kolegu Borovcem jsme také stihli zajít na několik míst, kde se natáčeli například *Lovci duchů* nebo *Přátelé*. Jako milovník cheddaru jsem stihla ochutnat každou dobrotu, na kterou jsem narazila. (SMÍCH) Na konci už mě bolelo za krkem, protože výška všech mrakodrapů je opravdu ohromující, ale zážitek to byl na celý život!

PETR DOHNAL: Byl jsem v New Yorku již potřetí a opět jsem si uvědomil, jak si u nás žijeme v pořádku, čistotě, relativním klidu, bezpečí a pohodě. Skvělá představení s absolutní disciplínou a samozřejmou profesionalitou byla velmi inspirativní. Vidět hrát George Clooneyho v demokraticky angažovaném představení *Good Night and Good Luck* dává naději v lepší budoucnost Ameriky. *Hell's Kitchen* od Alicie Keys je poučný a skvělý muzikál o talentované zpěvačce a její trnité cestě za úspěchem. *Hadestown* inspirovaný antickým romanticko-lyrickým dramatem o Orfeovi a Eurydice byl pro mě ve své zdánlivě jednoduchosti, hudební a technické dokonalosti největším zážitkem. Návštěva Guggenheimova muzea a pak jazzového klubu byla důležitou součástí newyorské kulturní mozaiky. Myslím, že význam studijní cesty pro nás všechny a naší další práci je mimořádně důležitý a nezpochybnitelný.

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

30. září uplyne třicet let od premiéry komedie **MISTR OSTRÉHO MEČE aneb Počestné paní pardubické**, která byla na prknech VČD uvedena k 700. výročí nejstarší dochované písemné zmínky o existenci Pardubic – 15. prosince 1295 vydal papež Bonifác VIII. ochranné privilegium pro křižovnický řád cyriaků, mezi jejichž existujícími kláštery se v listině jmenují i Pardubice.

Hru úspěšného pardubického advokáta, historika, dramatika a zapáleného divadelního ochotníka **Karla Rudolfa Krpaty** pohostinsky režíroval **Gustav Skála** (pozdější ředitel VČD), jenž pro svou inscenaci adaptoval scénář slavného filmu režiséra Martina Friče od Karla Steklého.

Ve veselohře o intrikách, falešné morálce a pokrytectví manželek slovnutných měšťanů, proti nimž autor staví „osoby snižené“, rozvážného mistra popravčího a jeho hubatou ženušku Rozinu, hrál téměř celý soubor VČD doprovázený dětským sborem Skřivánek ze školy na Zborovském náměstí.

Hlavní postavy – kat Jiří Zelinger (**Petr Hübner**) a jeho žena Rozina (**Lída Vlášková**) – mají svůj autentický předobraz: v roce 1680 se vdova po pardubickém „mistru ostrého meče“ Jiřím Ledvinovi provdala za Jiřího Zelingeru, syna poděbradského kata, který živnost převzal. Zelingerova žena však brzy zemřela a on se 17. ledna 1684 znovu oženil, jeho novou manželkou byla dcera sezemického biřice Rozina Jechová. A zde začínají komické půtky počestných paní pardubických...

RaS

↑ **LÍDA VLÁŠKOVÁ** (ROZINA, ŽENA MISTRA OSTRÉHO MEČE)
A **PETR HÜBNER** (JIŘÍ ZELINGER, MISTR OSTRÉHO MEČE)

↑ **ROMANA CHVALOVÁ** (LIDMILA ZLATÁ, APATYKÁRKA),
LUDMILA MECERODOVÁ (MARIE ZVÚNKOVÁ, ZÁLETNICE),
PETR DOHNAL (BOŘITA Z KLOKOČINA) A **ZDENA BITTLOVÁ**
(ROSALIE KOSTÍKOVÁ, PUNČOCHÁRKA)

↑ **JIŘÍ KALUŽNÝ** (MĚSTSKÝ PÍSAŘ ČASLAVSKÝ), **JAN MILLER**
(DĚKAN SYNÉCIUS), **KRISTINA JELÍNKOVÁ** (ANINKA POPE-
LOVÁ, SCHOVANKA) A **DĚTSKÝ SBOR SKŘIVÁNEK**

↑ **MAREK MALÝ** (VOLDŘICH ML. FLÁŠKA, PERNIKÁŘ) A **SÁRKA**
BŘÁZDOVÁ (DORLIČKA, RYCHTÁŘOVA DCERA)
FOTO KAREL MEISTER

PARDUBICE HRAJÍ (v) HRADCI TŘI NEJOBLÍBENĚJŠÍ INSCENACE

NOVĚ je součástí předplatného představení na KUNĚTICKÉ HOŘE!

Speciální předplatitelská skupina na sezónu 2025/26, která královéhradeckým zájemcům nabízí nejpoptávanější inscenace Východočeského divadla přímo v Hradci Králové a za zvýhodněnou cenu! Dvě představení se odehrají v sále Filharmonie Hradec Králové a jedno výjimečně na letní scéně na Kunětické hoře.

M. MEJZLÍK A K. ŠAFRÁNKOVÁ, CHYŤTE CHAPLIN! FOTO P. BORECKÝ

28. LISTOPADU

PÁTEK OD 19 HODIN

Z. Dušek

CHYŤTE CHAPLINA!

Buřinka, knírek, hůlčička. To je jeden Chaplin, ale pak je tu ještě ten druhý... V hlavních rolích J. Hába, L. Špiner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

SÁL FILHARMONIE HK

20. BŘEZNA

PÁTEK OD 19 HODIN

T. Dianiška

ATOMOVÁ KOČIČKA

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.

SÁL FILHARMONIE HK

26. ČERVNA

PÁTEK OD 20.30 HODIN

K. J. Erben – V. La Chia

KYTICE

Sbírka balad inspirovaných lidovými pověstmi a báchorkami jako velkolepá hudebně-vizuální podívaná. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

KUNĚTICKÁ HORA

PONDĚLÍ – ČTVRTEK... 11.00 – 23.00
PÁTEK... 11.00 – 00.00
SOBOTA... 16.00 – 00.00
NEDĚLE... 16.00 – 22.00

DIVADELNÍ KLUB

☎ 602 528 752

☎ 466 616 423 / 602 405 379

PŮČOVNA KOSTÝMŮ

JAROSLAVA KREJČOVA

✉ ORCHOD@VCD.CZ

☎ 724 142 828

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ

☎ 466 616 430

VEČERNÍ POKLADNA

✉ ORCHOD@VCD.CZ

☎ 466 616 432 / 466 616 402

PÁTEK... ZAVŘENO

STŘEDA – ČTVRTEK... 10.00 – 17.00

PONDĚLÍ – ÚTERÝ... 10.00 – 18.00

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK

FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ

U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

SEZÓNA MĚSÍČNÍ ZPRAVODAJ VČD ZÁŘÍ 2025 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. BOROVEC, CIZINEC, FOTO L. BUKAČOVÁ